

วิชา MGT636 ประเด็นปัญหาทางการจัดการ (Management Issues)
หลักสูตรการจัดการมหาบัณฑิต รุ่นที่ 8 (MM08)
วันอาทิตย์ที่ 4 พฤศจิกายน 2555
โดย ดร.บุญเกียรติ โชควัฒนา

การเข้าเรียนวิชาประเด็นปัญหาทางการจัดการ ที่บรรยายโดย ดร.บุญเกียรติ โชควัฒนา ซึ่ง
จะบรรยายในหัวข้อที่เกี่ยวกับเรื่องความคิด และกฎแห่งกรรมเป็นหลัก ขอให้นักศึกษาเข้าชั้นเรียน
ให้ตรงเวลา และครบทุกครั้ง เนื้อหาในชั้นเรียนเมื่อฟังไปก็ขอให้นำไปคิดทบทวน ทำความเข้าใจ
และนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเอง ครอบครัว การงาน มีแต่ความเจริญก้าวหน้า
ตลอดไป

ในการมาบรรยายของ ดร.บุญเกียรติ ท่านก็คิดที่จะมาให้ประโยชน์แก่นักศึกษา จึงขอให้
นักศึกษาคิดและตั้งใจที่จะรับประโยชน์กลับไปด้วยเช่นกัน

ปัจจัยที่จะทำให้ให้นักศึกษาได้ประโยชน์กลับไป คือต้องทำตนให้เปิดรับสิ่งต่างๆ ให้มากๆ
และยังต้องรู้จักทบทวนตัวเองอยู่ตลอดเวลา

บางคนทบทวนตัวเองแล้วรู้ว่าไม่ถูกต้อง แต่ก็ยังไม่คิดที่จะแก้ไข ยังทำสิ่งที่ไม่ถูกต้อง
เหล่านั้นต่อไป คนเหล่านี้ก็จะไม่เกิดการพัฒนา ต่อไปเมื่อทบทวนตัวเองแล้วเห็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ก็
ขอให้นักศึกษาเปลี่ยนแปลงพัฒนาให้ดีขึ้นในทันที

อย่างบางคนชอบพูดว่าไม่มีเวลา ซึ่งเป็นพฤติกรรมของจิตของเรา ซึ่งหากได้ทบทวนจริงๆ
แล้ว เรายังมีเวลาทำสิ่งที่เราชอบอีกมากมาย ดร.บุญเกียรติ เอง เมื่อก่อนก็ชอบพูดคำว่าไม่มีเวลา
พูดบ่อยๆ ลูกน้องก็พูดคำนี้เยอะขึ้นๆ จึงต้องเปลี่ยนตัวเองไม่พูดคำนี้อีก

ในเรื่องการฟัง คนที่สำเร็จมหาบัณฑิตมักมีพฤติกรรมที่ไม่ยอมฟังคนอื่น เวลาจะ Present
อะไร ก็มักจะ Present ให้จบๆ ไม่ยอมฟังข้อเสนอนะจากคนอื่นเลย จึงขอให้นักศึกษารุ่นนี้
ตระหนักถึงจุดอ่อนนี้ แล้วเปิดรับฟังให้มากขึ้น รับฟังได้แม้แต่ความคิดของคนที่เด็กกว่าหรือเรียนมา
น้อยกว่า นอกจากนี้ยังควรกำหนดจิตว่า เวลาประชุมใครพูดอะไรเราจะรับรู้ได้ทั้งหมด เราจะรู้เรื่อง
เราจะเข้าใจทั้งหมด ซึ่งการคิดเช่นนี้ก็จะส่งผลต่อจิตใต้สำนึกของเรา

เวลาทำงานก็ขอให้คิดว่า งานเข้ามามากเท่าไร เราก็ทำได้ และทำได้สำเร็จทั้งหมด
ความคิดแบบนี้เป็นความคิดในเชิงบวก ซึ่งจะทำให้เราทำงานได้ดี ประสบความสำเร็จ และคนที่
มีจิตเช่นนี้เจ้านายก็จะชื่นชอบ

ตัวอย่างความคิด

- กรรมกรที่ต้องทำงานหนัก หากคิดว่าทำแล้วจะร่างกายแข็งแรง ก็จะเป็นการคิดบวก
- คิดที่คิดจะรวย คิดจะมีเงิน เป็นการศึกษาบวก ตรงข้ามกับคนที่คิดลบ คิดว่าตัวเองจะจน
 - แต่ก็ยังมีบางคนที่ไม่อยากรวยเพราะมี Mindset ว่ารวยแล้วจะยุ่ง ไม่มีความสุข

การคิดง่ายกว่าการกระทำ การคิดบวกไม่ใช่เรื่องของเหตุผล หรือข้อมูล หรือข้อเท็จจริง แต่เป็นการคิดเพื่อปลุกจิตให้มีพลัง

การจะเชื่ออะไรต้องพิสูจน์ได้ ก็เป็นอีกจุดอ่อนหนึ่งของมหาบัณฑิต คนที่เชื่อเช่นนี้จะขาดการใช้ Sense ในการพิจารณาตัดสินใจ จะทำอะไรต้องรอข้อมูลหรือข้อพิสูจน์ก่อน บางคนก่อนจบสำเร็จมหาบัณฑิตจะทำงานเร็ว ตัดสินใจเร็ว แต่พอสำเร็จมหาบัณฑิตกลับทำงานได้ช้าลง เพราะทุกสิ่งต้องหาข้อมูลก่อน

ปัญญาญาณ (Intuition)

เป็นสิ่งที่เรารู้ได้โดยไม่ต้องมีข้อมูล ไม่ต้องมีหลักฐาน คล้ายกับ Six sense ซึ่งปัญญาญาณนี้จะหายไปเมื่อเรายึดติดกับข้อมูล

ปัญญาญาณ มาจากการสั่งสมมาในทุกภพชาติ ดังนั้นถึงเราจะเรียนอะไรตอนที่อายุมากแล้ว แต่สิ่งที่เรียนก็ยังสั่งสมไปชาติภพหน้าได้ โดยความรู้เหล่านี้จะสั่งสมอยู่ในจิตใต้สำนึก

อย่างนิสัยของคนเราจะสั่งสมอยู่ในจิตใต้สำนึก แล้วถ่ายทอดออกมาในภพชาติต่อไป ซึ่งคนที่สามารถดูกรรม ดูอดีตชาติได้จะสามารถบอกได้

คนเราจะมีทั้งจิตสำนึก (Conscious) และจิตใต้สำนึก (Subconscious) ช่วงเวลาที่เรามีสติรู้ตัว จะเป็นช่วงเวลาที่เราใช้จิตสำนึก ส่วนจิตใต้สำนึกก็จะควบคุมอวัยวะต่างๆ ภายในร่างกายที่ทำงานแบบอัตโนมัติ เราทุกคนมีจิตใต้สำนึกแต่ก็ไม่ได้รู้ตัวว่ามี โดยจิตใต้สำนึกนี้มีประโยชน์สูงมาก หากเรารู้จักใช้

ดังนั้นเวลาเรารู้ตัวว่าผิด เราต้องสำนึกโดยใช้จิตสำนึก แล้วแก้ไขเพื่อไม่ให้สั่งสมไปในชาติภพหน้าอีก อย่างคนที่ชอบอิจฉาคนอื่น แล้วสำนึกว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี แล้วจะไม่อิจฉาคนอื่นอีกต่อไป นิสัยที่อิจฉาก็จะไม่สั่งสมต่อไป และยังทำให้จิตของคนนั้นก็สูงขึ้นอีกด้วย

พระสงฆ์ให้เราสมาทานศีล เพื่อให้เราตั้งมั่นที่จะไม่ทำผิดศีล 5 ซึ่งก็เป็นสิ่งที่ดี เป็นบุญ การสมาทานศีลก็จะทำให้จิตเราสูงขึ้น และถึงแม้เราจะทำผิดศีลไปบางข้อ เราก็ยังสามารถสมาทานศีลใหม่ได้อีกตลอดเวลา

การฝึกฝน เป็นการฝึกในสิ่งที่ไม่ดีที่เราไม่ทำก็ได้ เช่น มีกิเลสอยากทานเนื้อสัตว์ ก็ให้เราคิดว่าไม่ทานก็ได้ ก็จะทำให้จิตสูงขึ้น

คนเราต้องทำบุญตลอดเวลา เนื่องจากเราทำบาปกันตลอดเวลา อย่างการทานเนื้อสัตว์ก็เกิดเศษกรรมแล้ว การทำบุญส่วนหนึ่งก็จะช่วยให้เจ้ากรรมนายเวรมาเล่นงานเราได้ยากขึ้น

พระพุทธเจ้าสอนให้เรามีสติตลอดเวลา เพราะเวลาที่มีสติ ก็จะอยู่ในศีล (ไม่เบียดเบียนใคร) เกิดสมาธิ เกิดปัญญา พระพุทธองค์ทรงทราบว่าเวลาคนมีสติก็จะลดทอนการทำความชั่วลง เวลาเรามีอารมณ์ต่างๆ เช่น โกรธ หลง ก็ให้เราดึงสติกลับมาให้เร็วที่สุด อย่างคำที่ว่า “ทุกขมีไวให้เห็น แต่อย่ามีไวให้เป็น” คือขอให้วางใจได้ อย่าเก็บเป็นอารมณ์

สติของคนเราจะมี 2 ประเภท คือ

- สัมมาสติ รู้ผิดชอบ ชั่วดี
- มิจฉาสติ ทั้งที่มีสติ ก็ทำไม่ได้

คนเราเวลาตำว่าคนอื่น คนที่เราตำก็ได้รับ เราเองก็ได้รับ โดยจิตใจสำนึกของเราจะรับไว้ทั้งหมด

การดูละครน้ำเน่า เป็นอันตรายต่อจิตของเรา เพราะในนั้นมีเรื่องที่ไม่ดีมากมาย เรื่องดีๆ มีน้อยมาก ดูๆ ไปจิตใจสำนึกที่แยกแยะผิดชอบชั่วดีไม่ได้ก็จะรับสิ่งที่ไม่ดีเข้าไป แล้วตัวเราเองก็จะค่อยๆ เปลี่ยนไปเหมือนตัวร้ายในละครที่ดู

ดังนั้นหากเราสำนึกว่าสิ่งใดไม่ดี แล้วเราเปลี่ยนได้ จิตเราก็จะสูงขึ้น เป็นบุญ เพราะบุญและบาปล้วนอยู่ที่จิตใจของเรา

การทำบุญ กับทำทานจะต่างกัน การทำบุญเป็นการทำด้วยใจ ส่วนการทำทานจะเป็นการทำด้วยกาย

เวลาเราทำบุญแทนพ่อแม่ ทำแล้วพ่อแม่ก็ได้บุญเราก็ได้บุญด้วย เพราะเวลาทำบุญให้พ่อแม่เป็นการที่เราคิดกตัญญูซึ่งก็เป็นบุญ แม้แต่เราแผ่ส่วนกุศลให้คนทั้งโลก เราก็ได้บุญเพราะบุญอยู่ที่ใจ แค่อคิดดี ชมคนอื่น ก็เป็นบุญแล้ว การคิดดี พุดี ก็เป็นบุญ

เราจึงต้องพิถีพิถันในความคิดของเราให้คิดดีอยู่เสมอ ให้เราคิดเป็นกุศลตลอดเวลา